

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **N. M.**, zast. Mgr. Josefem Smutným, advokátem v se sídlem v Pardubicích, Třída Míru 92, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze, Náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. března 2012, čj. MV-34664-3/SO-2011, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 27. března 2012, čj. MV-34664-3/SO-2011, a rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky Hradec Králové ze dne 21. 2. 2011, čj. OAM-8116-8/DP-2011, se z r u š u j í a věc se žalované v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobci náklady řízení v částce 15.996,- Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Josefa Smutného do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra české republiky, odboru azylové a migrační politiky Hradec Králové ze dne 21. 2. 2011, čj. OAM-8116-8/DP-2011, kterým bylo zastaveno řízení o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, a toto rozhodnutí potvrdila.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že dne 21. 1. 2011 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Součástí žádosti bylo jeho prohlášení, že svou žádost nemohl podat v zákonem stanovené lhůtě, neboť matka jeho dcer byla s mladší dcerou (nar. 23. 8. 2010) hospitalizována ve Fakultní nemocnici v Hradci Králové a žalobce se musel starat o jejich starší dceru (nar. 6. 3. 2008). K žádosti žalobce přiložil i lékařské zprávy vystavené klinikou infekčních nemocí Fakultní nemocnice Hradec Králové. Z nich vyplynulo, že mladší dcera žalobce byla hospitalizována v době od 11. 1. do 18. 1. 2011.

Dále žalovaná uvedla, že žádost podal žalobce prokazatelně po lhůtě určené zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), proto za podstatné označila vyhodnocení toho, zda zde byly dány důvody na vůli nezávislé (§ 47 odst. 1 zmíněného zákona), které znemožnily žalobci podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v zákonem stanovené době.

Žalovaná zrekapitulovala žalobcova tvrzení, konkrétně to, že připravenou žádost nesl dne 27. 12. 2010 osobně na inspektorát cizinecké policie v Hradci Králové, kde měl být odmítnut s tím, že od ledna 2011 přechází agenda dlouhodobých pobytů na odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR. Tuto skutečnost však nemůže nijak doložit. Další tvrzení spočívalo v tom, že se na odbor azylové a migrační politiky dostavil i dne 10. 1. 2011, kdy spolu se svou družkou žádal o vízum pro dceru. Ani tento den však žádost nepodal, neboť ji zapomněl doma. Dle žalované je s těmito tvrzeními v přímém rozporu to, že doklad o zajištění ubytování (včetně notářského ověření podpisu) je datován dnem 20. 1. 2011. Doba, kdy byl však žalobce oprávněn podat žádost, běžela od 2. 11. 2010 do 17. 1. 2011.

Dle žalované neodůvodňuje pozdní podání žádosti ani další skutečnost tvrzená žalobcem, a to že se musel starat o společnou starší dceru, která byla zdravotně indisponována. Nemoc starší dcery však nijak nedoložil. Žalovaná má zato, že i přes obtížnou rodinnou situaci nebyl důvod, aby i s dcerou nenavštívil odbor azylové a migrační politiky a svou žádost nepodal včas. Upozornila, že cizincům je nabízena i služba telefonického objednání z důvodu rychlého vyřízení žádosti, ale tuto možnost žalobce nevyužil.

Za bezpředmětný označila žalovaná i argument žalobce, že celá rodina je ekonomicky závislá na jeho příjmech ze zaměstnání, neboť v řízení bylo zjištěno, že

obchodní společnost, u které je žalobce zaměstnán, vlastní rodinní příslušníci jeho družky.

Žalovaná uzavřela, že žalobce neprokázal, že z objektivních důvodů nemohl podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky v zákonem stanovené době.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení.

Uvedl, že poslední povolení k trvalému pobytu mu bylo vydáno dne 5. 5. 2010 s platností do 31. 1. 2011. Protože je dle zákona o pobytu cizinců povinen podat žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza, měl podat žádost nejpozději dne 17. 1. 2011. Žádost podal až dne 21. 1. 2011, přičemž k žádosti přiložil prohlášení, že žádost nemohl podat v uvedené lhůtě, neboť jeho mladší dcera byla od 11. 1. do 18. 1. 2011 hospitalizována v nemocnici. Spolu s ní tam byla i její matka a on se musel po tuto dobu starat o starší dceru. K tomu přiložil i lékařské zprávy vystavené klinikou infekčních nemocí Fakultní nemocnice v Hradci Králové.

Žalobce zdůraznil, že už v odvolání uváděl, že žádost chtěl podat již dne 27. 12. 2010 při osobní návštěvě na tehdejší inspektorátu cizinecké policie v Hradci Králové, zde však byl odmítnut s tím, že od ledna 2011 přechází tato agenda na odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR. Je sice pravdou, že tuto svoji návštěvu nemůže prokázat, je však faktem, že v tuto dobu probíhalo stěhování celé agendy na jiné místo v Hradci Králové a z tohoto důvodu bylo přijímání žádostí a styk s účastníky podstatně omezen. Žalobce přitom v té době neměl potřebu žádat vyhotovení písemného záznamu o své návštěvě, neboť věděl, že pro podání žádosti má ještě dostatek času. Žalovaná si však ani z úřední moci neověřovala, zda je tvrzení žalobce o omezení provozu tehdejšího inspektorátu cizinecké policie na konci roku 2011 pravdivé. Žalobce vytýká žalované i to, že ač shledala rozpor mezi jeho tvrzeními a datem vyhotovení a podepsání listin předkládaných společně se žádostí, nijak nezjišťovala příčinu tohoto údajného rozporu, ač jej zjevně přičítá ke škodě žalobce. Pokud by se však na tento rozpor dotázala, žalobce by jej vysvětlil. K žádosti připravené na 27. 12. 2010 totiž neměl přílohu o zajištění ubytování s úředně ověřeným podpisem, přičemž když na to byl upozorněn, listinu přepsal, přičemž uvedl aktuální datum, kdy se tato nově vyhotovená listina podepisovala.

Žalobce má zato, že závěrečnou zprávou z fakultní nemocnice ze dne 18. 1. 2011 prokázal i hospitalizaci své čtyřměsíční dcery od 11. 1. do 18. 1. 2011, přičemž ze zprávy lze dovodit, že v tomto věku dítěte se jednalo o vážné onemocnění s nejednoznačnou diagnózou a nejednoznačným výhledem a že žalobce mohl mít jako otec důvodné obavy o její život. V této době se navíc musel starat o starší dceru ve věku dva a půl roku, neboť matka pobývala s mladší dcerou v nemocnici. Souhrn všech těchto okolností, které nastaly nezávisle na jeho vůli, měl dopad na jeho psychiku, byl v neustálém stresu, což bylo i příčinou toho, že

v obavách o život mladší dcery a při starosti o starší dceru, přestal myslet na běh lhůty pro podání žádosti o prodloužení pobytu.

Dle žalobce je nesprávný i závěr napadeného rozhodnutí v tom, že popírá ekonomickou závislost rodiny na jeho příjmech ze zaměstnání s odůvodněním, že obchodní společnost, u níž je zaměstnán, je ve vlastnictví rodičů jeho družky. To je sice pravda, avšak prvotní a hlavní vyživovací povinnost má žalobce a to jak vůči matce svých dcer, tak vůči svým dcerám. Stanovisko žalované je proto v rozporu s právními předpisy o vyživovací povinnosti rodičů vůči dětem i v rozporu s mezinárodními smlouvami o právech dítěte.

Žalobce má zato, že tím, že napadené rozhodnutí nehodnotí jeho situaci v době od 11. 1. do 18. 1. 2011 jako „důvody na vůli cizince nezávislé“, upírá mu jeho zákonné právo na prodloužení lhůty ve smyslu ustanovení § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců, podle něhož žádost o prodloužení pobytu byla podána včas. K hospitalizaci dcery totiž došlo 11. 1. 2011, tj. v době, kdy měl žalobce ještě k dispozici 7 dní pro podání žádosti. K nápravě nepříznivého zdravotního stavu dcery došlo dne 18. 1. 2011, kdy byla propuštěna z nemocnice. Tímto dnem „důvody na vůli cizince nezávislé“ zanikly a lhůta 3 pracovních dnů pro podání žádosti běžela od čtvrtka 19. 1. 2011 do pondělí 23. 1. 2011 (v žalobě je zjevně omylem uvedeno datum 23. 1. 2012). Za těchto okolností tak byla žádost o prodloužení pobytu podána v rámci prodloužené lhůty a zastavení řízení je proto nezákonné.

Žalobce současně uvedl, že i celá vzniklá situace je v rozporu s mezinárodními smlouvami o právech dítěte a ochraně rodin, když při nesprávné aplikaci § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců, by při realizaci napadeného rozhodnutí mělo v zásadě dojít k násilnému roztržení pokojně žijící rodiny a odtržení otce od vlastních dětí.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby. Žalobní námitku týkající se návštěvy žalobce inspektorátu cizinecké policie dne 27. 12. 2010 neshledala pro posouzení věci podstatnou. Znovu však upozornila na rozpor v jeho tvrzení o této návštěvě s připravenými doklady, když naopak datum uvedené na potvrzení o ubytování je s tímto tvrzením v rozporu. Námitku, že po upozornění na úřední ověření této listiny, ji žalobce přepsal s uvedením aktuálního data, označila za účelovou, neboť zákon nestanoví povinnost, aby se datum podpisu shodovalo s datem jeho úředního ověření. Vyslovila názor, že samotný fakt, že žalobce o toto tvrzení opírá i žalobu, aniž by jej mohl věrohodně doložit, nastiňuje jeho přístup k celé proceduře žádosti o povolení pobytu. Dodala, že orgán prvního stupně i žalovaná byli za dané situace oprávněni posuzovat pouze procesní stránku věci, tj. zda zde byly dány důvody na vůli žalobce nezávislé, jež by zhojily pozdní podání žádosti, nikoliv věcnou stránku případu, tj. situaci při stěhování agendy.

K námitce týkající se hospitalizace mladší dcery žalobce v nemocnici žalovaná uvedla, že tuto skutečnost nezpochybňuje ani nezlehčuje. Má však zato, že si žalobce při vyřizování povolení svého pobytu počínal lehkovážně, když podání

žádosti ponechal až na samý konec lhůty. Mohl navíc volit z několika způsobů, jak vzhledem k nastalé situaci celou záležitost vyřídit, tzn. telefonicky si domluvit schůzku na konkrétní den a hodinu, mohl žádost podat písemně prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb nebo mohl k podání žádosti zmocnit zástupce. Současně žalovaná upozornila na to, že přes obavy žalobce o jeho starší dceru s ní nenavštívil příslušné lékařské zařízení, resp. žádné lékařské potvrzení o její nemoci nebo doklad o ošetřování člena rodiny nedoložil.

Žalovaná současně odmítla námitku, že by realizací napadeného rozhodnutí došlo k násilnému roztržení rodiny a odtržení otce od jeho dětí. Může podat novou žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu, jeho družka a děti mají povolen trvalý pobyt, proto může požádat o udělení víza nad 90 dní nebo udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny a v neposlední řadě může i s rodinou vycestovat z území České republiky.

Při jednání před soudem žalobce setrval na argumentech uvedených v žalobě. Doplnil, že v mezidobí uzavřel s matkou svých dvou dcer sňatek, což doložil kopií oddacího listu.

Žalovaná se z účasti na jednání omluvila.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žalobu shledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu vyplynulo a mezi účastníky není sporné, že žalobce měl podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (aby ji podal v zákonem stanovené lhůtě) v době od 2. 11. 2010 do 17. 1. 2011. Podal ji však až dne 21. 1. 2011 s tím, že současně přiložil prohlášení o tom, že v době od 11. 1. do 18. 1. 2011, tj. v době, po kterou pobývala matka jeho dcer s mladší dcerou hospitalizovanou ve Fakultní nemocnici v Hradci Králové, se staral o starší dceru, a z toho důvodu nemohl požádat o prodloužení pobytu. Ve správním spise je založena i závěrečná zpráva ze dne 18. 1. 2011 z Fakultní nemocnice v Hradci Králové dokumentující hospitalizaci mladší dcery žalobce. Správní orgán prvního stupně za účelem zjištění skutečného stavu věci žalobce předvolal a dne 18. 2. 2011 jej k věci vyslechl (viz protokol o výsledku účastníka správního řízení). Žalobcem uvedené důvody však neshledal za důvody na jeho vůli nezávislé ve smyslu ustanovení § 44a odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a řízení o jeho žádosti zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdil.

Sporná mezi účastníky a zcela zásadní pro posouzení věci je tak otázka, zda byla situace žalobce podřaditelná pod kategorii důvodů na jeho vůli nezávislých ve smyslu ustanovení § 47 odst. 1, věty druhé zákona o pobytu cizinců, které mu zabránily v podání žádosti ve stanovené lhůtě a které jej opravňují k podání žádosti do tří pracovních dnů po zániku těchto důvodů. Žalobce současně namítá, že situace, kdy

by v důsledku nesprávné aplikace zmíněného ustanovení v zásadě došlo k násilnému roztržení rodiny, je i v rozporu s mezinárodními smlouvami o ochraně rodiny a právech dítěte.

K posouzení uvedené otázky je relevantní následující právní úprava. Ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví, že žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se vztahují obdobně § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47. Dle ustanovení § 47 odst. 1 cit. zákona ve znění účinném v rozhodnou dobu byl cizinec povinen podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné. Dle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) téhož zákona se usnesením také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.

Z uvedeného vyplývá, že zákon o pobytu cizinců stanoví konkrétní lhůtu pro podání žádosti o prodloužení doby pobytu, jejíž nedodržení má za následek zastavení řízení. Výjimkou je pak situace, kdy bylo takové nedodržení lhůty způsobeno důvody na vůli cizince nezávislými a cizinec podal žádost do tří dnů po jejich zániku.

Pokud jde o ochranu rodiny a práva dítěte, právo na respektování soukromého a rodinného života zakotvuje čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.). Státní orgán do výkonu tohoto práva zasahovat nemůže kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Se žalobcem lze souhlasit, že neprodloužení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu může znamenat vzhledem k následné povinnosti vrátit se do země původu zásah do jeho rodinného života. Ačkoliv, jak i sám žalovaný uvádí, není vyloučeno, aby žalobce po návratu do země původu opět podal novou žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání (pokud tento účel trvá), nebo aby vzhledem k tomu, že jeho manželka a děti mají na území České republiky povolen trvalý pobyt, požádal o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny nebo udělení víza nad 90 dní, představuje zastavení řízení (tj. neprodloužení povolení k pobytu) zásah do práva žalobce na rodinný život s ohledem na obtíže spojené s vycestováním, řízením o nové žádosti a případným návratem zpět do České republiky. Obecně by nedodržování povinností stanovených zákonem o pobytu cizinců mohlo představovat narušení veřejného pořádku, které by

mohlo ospravedlňovat takovýto zásah do rodinného života v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Je však na místě také poměřovat důsledky spojené se zastavením řízení o žádosti žalobce s důvody, které k zastavení řízení vedou. Jen bude-li zachována nezbytnost a proporcionalita, bude legitimní na žalobci žádat, aby území České republiky opustil. Zejména právě možnost podat opětovně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadu v zahraničí může svědčit o tom, že trvání na opuštění území České republiky by mohlo podle okolností případu představovat zcela neúčelný formalismus a tudíž nepřiměřený zásah do rodinného života žalobce.

V posuzované věci je proto potřeba posoudit, zda zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo s ohledem na okolnosti daného případu přiměřené. Zejména je nutno vzít v úvahu, jaké důvody žalobci bránily v podání žádosti v zákonné lhůtě, k jak výraznému překročení zákonné lhůty pro podání žádosti došlo a zda například okolnosti případu nasvědčují tomu, že by se mohlo z jeho strany jednat o snahu mařit či ztěžovat činnost správního orgánu.

Žalobce jako hlavní důvod pozdního podání žádosti uvádí skutečnost, že od 11. 1. do 18. 1. 2011 byla hospitalizována jeho mladší dcera, a on se musel starat o starší dceru, u které se navíc rovněž začalo projevovat onemocnění. Nejeví se proto nijak nepravděpodobné jeho tvrzení, že právě tyto mimořádné okolnosti související se zdravotním stavem jeho malých dcer, zapříčinily zmeškání lhůty pro podání žádosti.

Krajský soud je toho názoru, že zmíněné okolnosti lze akceptovat jako důvody na vůli žalobce nezávislé, které mu objektivně mohly bránit ve včasném podání žádosti a odůvodňovat překročení lhůty pro podání žádosti. Nemoc obou dětí žalobce a péče o jedno z nich za popsanych okolností dle názoru soudu jeho postup ospravedlňují. Zákonná lhůta pro podání žádosti přitom byla překročena celkem o čtyři dny, přičemž k podání žádosti došlo ještě za platnosti původního povolení k dlouhodobému pobytu (platnost končila až dnem 31. 1. 2011), a ani okolnosti případu nenasvědčují tomu, že by se ze strany žalobce jednalo o snahu mařit či ztěžovat činnost správního orgánu. Ostatně i podle názoru žalované uvedeného ve vyjádření k žalobě nic nebrání tomu, aby žalobce podal novou žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu nebo požádal o udělení víza nad 90 dní nebo o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Trvání na tom, aby žalobce za tohoto stavu opustil území České republiky a podával novou žádost, proto dle názoru krajského soudu postrádá racionální opodstatnění.

Krajský soud však podotýká, že uvedený závěr nelze nijak paušalizovat. V posuzované věci byl tento závěr učiněn i při vědomí té skutečnosti, že koncem roku 2010, tedy v době, kdy žalobci běžela lhůta pro podání žádosti, skutečně došlo v Hradci Králové v důsledku změny zákona o pobytu cizinců ke stěhování předmetné agendy do jiné lokality a krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že přijímání žádostí a styk s účastníky byl koncem roku 2010 na tehdejší inspektorátu cizinecké policie výrazně omezen. Doba, po kterou měl povinnost podat žádost tak byla objektivně po určitou dobu omezena.

K argumentaci žalované dlužno dodat, že datum na listině (doklad o ubytování), kterou žalobce přikládal k žádosti, samo o sobě o ničem nesvědčí a bez dalšího z něj nelze vyvozovat žádné závěry. Hodnocení ekonomické situace žalobce, resp. ekonomické závislosti rodiny na příjmech žalobce, nebylo pro posouzení věci vůbec podstatné.

Krajský soud tedy uzavírá, že jelikož žalobce podal svou žádost do tří pracovních dnů po zániku důvodů, které mu bránily v dodržení zákonné lhůty, podal svou žádost včas (ustanovení § 47 odst. 1, věta druhá, zákona o pobytu cizinců). Nebyl tedy na místě postup podle ustanovení § 169 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců a o žádosti žalobce mělo být rozhodnuto věcně.

S ohledem na shora uvedené krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán shora vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.). Ze stejného důvodu zrušil i rozhodnutí orgánu prvního stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem celkem za 4 úkony, z toho za 3 úkony po 2.100,- Kč (příprava zastoupení, sepsání žaloby, návrh na přiznání odkladného účinku) dle právní úpravy platné do 31. 12. 2012 a za 1 úkon částku 3.100,- Kč (účast při jednání soudu) dle právní úpravy platné od 1. 1. 2013, a to včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb – „advokátní tarif“). Požadovanou náhradu nákladů za úkon spočívající ve vyjádření nesouhlasu s neveřejným projednáním věci krajský soud nepřiznal, neboť šlo o pouhé sdělení tohoto nesouhlasu k výzvě soudu. V souvislosti s účastí při jednání je dalším nákladem zastoupení náhrada za promeškaný čas dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu v rozsahu dvou půlhodin po 100,- Kč. Navýšení odměny zástupce žalobce jako plátce DPH činí 2.196,- Kč (§ 14 advokátního tarifu). Krajský soud uložil takto vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 26. dubna 2013

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu